

Zadeva C-873/19

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

29. november 2019

Predložitveno sodišče:

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

20. november 2019

Tožeča stranka:

Deutsche Umwelthilfe e. V.

Tožena stranka:

Bundesrepublik Deutschland

ob udeležbi

Volkswagen AG

Predmet postopka v glavni stvari

Procesno upravičenje združenja za varstvo okolja v sporu o dopustnosti odklopnih naprav v dizelskih motorjih – Dopustnost tako imenovanega „temperaturnega okna“ na podlagi Uredbe št. 715/2007 – Merilo in kriteriji za vprašanje upravičene potrebe po odklopni napravi

Predmet in pravna podlaga predloga

Razlaga Aarhuške konvencije in prava Unije, člen 267 PDEU

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 9(3) Konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah, podpisane 25. junija 1998 v Aarhusu in odobrene v imenu Evropske

skupnosti s Sklepom Sveta z dne 17. februarja 2005 (2005/370/ES), v povezavi s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah razlagati tako, da morajo imeti združenja za varstvo okolja načeloma možnost, da pred sodiščem izpodbijajo odločbo, s katero se odobrava proizvodnja dizelskih osebnih vozil z odklopnimi napravami, kar je morda v nasprotju s členom 5(2) Uredbe (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2007 o homologaciji motornih vozil glede na emisije iz lahkih potniških in gospodarskih vozil (Euro 5 in Euro 6) in o dostopu do informacij o popravilu in vzdrževanju vozil?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

- (a) ali je treba člen 5(2) Uredbe (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2007 o homologaciji motornih vozil glede na emisije iz lahkih potniških in gospodarskih vozil (Euro 5 in Euro 6) in o dostopu do informacij o popravilu in vzdrževanju vozil razlagati tako, da je merilo za vprašanje upravičene potrebe po odklopni napravi zaradi zaščite motorja pred okvarami ali poškodbami in varnega delovanja vozila načeloma aktualno stanje tehnike v smislu tehnično izvedljivega ob podelitvi ES-homologacije?
- (b) ali je treba poleg stanja tehnike upoštevati druge okoliščine, zaradi katerih je lahko odklopna naprava dopustna, čeprav, če bi se jo presojalo samo na podlagi vsakokratnega aktualnega stanja tehnike, ne bi bilo „upravičene potrebe“ po njej v smislu člena 5(2), drugi stavek, točka (a), Uredbe (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2007 o homologaciji motornih vozil glede na emisije iz lahkih potniških in gospodarskih vozil (Euro 5 in Euro 6) in o dostopu do informacij o popravilu in vzdrževanju vozil?

Navedene določbe mednarodnega prava

Konvencija ZN/ECE o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah (v nadaljevanju: Aarhuška konvencija), člen 9(3)

Navedene določbe prava Unije

Sklep Sveta 2005/370/ES z dne 17. februarja 2005 o sklenitvi Konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah, v imenu Evropske skupnosti

Listina Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), člen 47 in člen 52(1)

Uredba (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2007 o homologaciji motornih vozil glede na emisije iz lahkih potniških in gospodarskih vozil (Euro 5 in Euro 6) in o dostopu do informacij o popravilu in vzdrževanju vozil, člen 5(2)

Direktiva 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje

Navedene nacionalne določbe

Gesetz über ergänzende Vorschriften zu Rechtsbehelfen in Umweltangelegenheiten nach der EG-Richtlinie 2003/35/EG (Umwelt-Rechtsbehelfsgesetz – UmwRG) (zakon o dopolnilnih določbah o pravnih sredstvih v okoljskih zadevah, v skladu z Direktivo 2003/35/ES) (zakon o pravnih sredstvih v okoljskih zadevah – UmwRG), členi 1, 2 in 3

Verordnung über die EG-Genehmigung für Kraftfahrzeuge und ihre Anhänger sowie für Systeme, Bauteile und selbstständige technische Einheiten für diese Fahrzeuge (EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung – EG-FGV) (uredba o ES-homologaciji motornih vozil in njihovih priklopnikov ter sistemov, sestavnih delov in samostojnih tehničnih enot, namenjenih za taka vozila) (uredba o homologaciji ES – EG-FGV), člen 25(1) in (2)

Verwaltungsgerichtsordnung (zakon o upravnih sodiščih) (VwGO), člen 42 in člen 113(1), prvi stavek

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Predmet spora med strankama je procesno upravičenje tožeče stranke in obstoj prepovedanih odklopnih naprav oziroma dopustnost odklopnih naprav v motorjih vozila modela VW Golf Plus TDI (2,0 litra), katerega proizvajalka je intervenientka, družba Volkswagen AG.
- 2 Tožeča stranka je združenje za varstvo okolja, ki mu je na podlagi člena 3 UmwRG priznan status, ki omogoča vlaganje pravnih sredstev, katerega namen je v skladu s statutom spodbujanje varstva narave in okolja ter varstva potrošnikov, pomembnega z vidika okolja in zdravja, zlasti z informiranjem potrošnikov in svetovanjem potrošnikom.
- 3 Intervenientka je nemška proizvajalka avtomobilov in med drugim izdeluje model VW Golf Plus TDI (2,0 litra). V vozilih tega modela je vgrajen dizelski motor z agregatom tipa EA 189 Euro 5. V okviru tako imenovane „dizelske afere“ je bilo ugotovljeno, da je intervenientka, med drugim v vozila navedenega modela, tovarniško vgradila odklopno napravo. Enota za upravljanje motorja te različice motorja je ob homologaciji vsebovala programsko opremo, s katero je mogoče ugotoviti, ali se vozilo uporablja na testni napravi. V tem primeru se aktivira

poseben način, pri katerem se precej zviša stopnja recirkulacije izpušnih plinov, tako da so ravni emisij dušikovih oksidov vozila nižje. Med dejansko vožnjo je ta način v celoti izklopljen, zaradi česar so emisije dušikovih oksidov bistveno višje. Intervenientka ob vložitvi zahtevka v okviru postopkov homologacije pri Kraftfahrt-Bundesamt (KBA) (zvezni urad za motorna vozila, Nemčija) ni navedla te programske opreme. Torej emisije dušikovih oksidov vozil na testni napravi sicer ostanejo v dovoljenem okviru podeljene ES-homologacije, vendar med običajno cestno vožnjo presegajo vrednosti, ki so dopustne na podlagi ES-homologacije.

- 4 Zvezni urad za motorna vozila je z dokončno odločbo z dne 15. oktobra 2015, ki v obravnavanem primeru ni sporna, intervenientki med drugim naložil, naj odstrani prepovedane odklopne naprave in sprejme ustrezne ukrepe za ponovno vzpostavitev skladnosti s predpisi. KBA bi v skladu z odločbo moral odobriti konkretne rešitve, preden bi se te uporabile v praksi.
- 5 Intervenientka je v nadaljevanju razvila posodobljeno programsko opremo, s katero naj bi se odpravile ugotovljene pomanjkljivosti izpušnih sistemov vozil.
- 6 KBA je z odločbo o odobritvi z dne 20. junija 2016, naslovljeno na intervenientko, ugotovil, da po namestitvi posodobljene programske opreme, ki jo je razvila intervenientka, v vozila modela VW Golf Plus TDI (2,0 litra) ni več prepovedanih odklopnih naprav; KBA je še obstoječe odklopne naprave štel za dopustne.
- 7 Tudi tožena stranka je ugotovila, da ima sporno vozilo tudi po uporabi posodobljene programske opreme tako imenovano „temperaturno okno“, pri katerem upravljanje stopnje recirkulacije izpušnih plinov poteka glede na temperaturo okolja. Po podatkih intervenientke je stopnja recirkulacije izpušnih plinov pri temperaturah, nižjih od -9°C , 0 %, pri temperaturah med -9°C in 11°C 85 %, pri temperaturah od 11°C dalje pa narašča, dokler nazadnje pri temperaturi okolja 15°C in več ne znaša 100 %.
- 8 Tožeča stranka je zoper to odločbo 15. novembra 2016 vložila ugovor, o katerem doslej ni bilo odločeno. Zato je 24. aprila 2018 vložila tožbo in zahteva zlasti razveljavitev odločbo o odobritvi z dne 20. junija 2016 v delu, v katerem je bilo navedeno, da niso bile ugotovljene prepovedane odklopne naprave in so obstoječe odklopne naprave opredeljene kot dopustne.

Bistvene trditve strank postopka v glavni stvari

- 9 Tožeča stranka meni, da je treba kot prepovedane v smislu člena 5(2), prvi stavek, Uredbe št. 715/2007 oceniti tudi odklopne naprave, ki jih je KBA štel za dopustne, ker se vgrajene odklopne naprave aktivirajo že, ko so dosežene povprečne temperature, ki prevladujejo v Nemčiji. Vendar meni, da so imeli proizvajalci načeloma možnost konstruirati in vgrajevati motorje, zaradi katerih ni bilo treba iz

tehničnih razlogov zmanjšati aktivnosti sistemov za čiščenje izpušnih plinov že pri povprečnih temperaturah – torej v običajnih pogojih.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga

Prvo vprašanje: procesno upravičenje tožeče stranke

- 10 Predložitveno sodišče meni, da tožeča stranka v obravnavanem postopku na podlagi nacionalnega postopkovnega prava nima procesnega upravičenja (I.), tako da je bistveno, ali se lahko sklicuje na procesno upravičenje neposredno na podlagi prava Unije (II.).

I. Procesno upravičenje na podlagi nacionalnega postopkovnega prava

- 11 Predložitveno sodišče najprej preizkusi, ali procesno upravičenje tožeče stranke izhaja iz člena 2(1) v povezavi s členom 1(1), prvi stavek, UmwRG. Na to vprašanje odgovarja nikalno, ker niso izpolnjeni že pogoji za področje uporabe UmwRG, določeno v njegovem členu 1(1). Da bi bili izpolnjeni, bi se namreč moral izpodbijati upravni akt, s katerim se dovoli „projekt“. Homologacija osebnih vozil in tudi odobritev spremembe homologacije, ki je sporna v obravnavanem primeru, pa sta primera dovolitve proizvoda in se ne nanašata na projekt. Široka razlaga pojma projekt in uporaba določb UmwRG po analogiji v obravnavanem primeru prav tako nista možni.
- 12 Procesno upravičenje tožeče stranke tudi ne more izhajati neposredno iz člena 9(3) Aarhuške konvencije, ker te določbe ni mogoče neposredno uporabiti. Za njeno izvedbo in učinek morajo namreč države članice sprejeti nadaljnje pravne akte (glej sodbo Sodišča z dne 20. decembra 2017, Protect Natur-, Arten- und Landschaftsschutz Umweltorganisation, C-664/15, EU:C:2017:987).
- 13 Nazadnje se tožeča stranka tudi ne more sklicevati na to, da si prizadeva za uresničevanje subjektivnih javnih pravic fizičnih oseb, in jih uveljavljati pred sodiščem, ker taka subjektivna javna pravica v obravnavanem primeru ni razvidna. Predložitveno sodišče meni, da kršitev prepovedi uporabe odklopnih naprav, določene v členu 5(2), prvi stavek, Uredbe št. 715/2007, ki je v tem primeru edina možna kršitev, fizičnim osebam ne daje subjektivne pravice, saj namen te določbe ni individualno varstvo posameznih državljanov.

II. Procesno upravičenje neposredno na podlagi prava Unije

- 14 Predložitveno sodišče meni, da je zato za rešitev spora upoštevno, ali se lahko tožeča stranka sklicuje na procesno upravičenje neposredno na podlagi prava Unije. Tako procesno upravičenje bi lahko ob upoštevanju najnovejše sodne prakse Sodišča, pri katerem je bil vložen predlog za sprejetje predhodne odločbe (sodba z dne 20. decembra 2017, Protect Natur-, Arten- und Landschaftsschutz Umweltorganisation, C-664/15, EU:C:2017:987), izhajala iz člena 9(3) Aarhuške

konvencije v povezavi s členom 47, prvi odstavek, Listine. Pri tem se za obravnavano dejansko stanje uporablja odstavek 3 in ne odstavek 2 člena 9 Aarhuške konvencije, saj pri odločbi o odobritvi po eni strani ne gre za odločanje, za katero velja člen 6 Aarhuške konvencije. Ne gre namreč niti za predlagano dejavnost, naštetu v Prilogi I, na podlagi člena 6(1)(a) niti se člen 6 ne uporablja na podlagi svojega odstavka 1(b) v skladu z notranjo zakonodajo, ker bi obravnavano odločanje lahko pomembno vplivalo na okolje, saj v nacionalnem pravu ni določbe, v skladu s katero se ta člen uporablja za obravnavani primer. Po drugi strani tudi ni nacionalne določbe v smislu člena 9(2), prvi stavek, Aarhuške konvencije, v skladu s katero naj bi za obravnavani primer veljale druge upoštevne določbe Konvencije.

- 15 Sodišče je v sodbi, ki jo je izreklo v zvezi z avstrijskim pravom, navedlo, da so države članice zaradi medsebojnega vplivanja teh določb zavezane zagotavljati učinkovito sodno varstvo pravic, ki jih podeljuje pravo Unije, zlasti določbe okoljskega prava. Z določitvijo meril v notranjem pravu se zlasti ne bi smelo združenj za varstvo okolja prikrajšati za možnost, da zahtevajo nadzor nad spoštovanjem predpisov, ki izhajajo iz okoljskega prava Unije. Pri izvajanju teh določb imajo države članice sicer določeno diskrecijsko pravico, tako stroga merila, da bi bilo združenjem za varstvo okolja dejansko onemogočeno izpodbijati dejanja ali opustitve iz člena 9(3) Aarhuške konvencije, pa niso dopustna. Nacionalna sodišča morajo zato procesno pravo, kolikor je to mogoče, razlagati tako v skladu s cilji iz člena 9(3) Aarhuške konvencije kot tudi v skladu s ciljem učinkovitega sodnega varstva pravic, ki jih daje pravo Unije. Če pa bi se izkazalo, da to ni mogoče, nacionalno sodišče v sporu, v katerem odloča, ne sme uporabiti procesnega predpisa, ki temu nasprotuje.
- 16 V nacionalni sodni praksi se posledice te sodbe za nacionalno postopkovno pravo presojuje različno.
- 17 Tako je Verwaltungsgericht Berlin (upravno sodišče v Berlinu, Nemčija) v odločbi z dne 18. aprila 2018 zavzelo stališče, da lahko priznana združenja za varstvo okolja glede na sodbo Sodišča z dne 20. decembra 2017 pred sodiščem uveljavljajo spoštovanje zgolj objektivnih pravnih okoljskih predpisov, ki temeljijo na okoljskem pravu Unije. Upoštevno nemško določbo je bilo mogoče uporabiti pod pogojem, da za pritrnitev procesnega upravičenja zadostuje, da priznana združenja za varstvo okolja zahteva spoštovanje predpisov, ki izhajajo iz okoljskega prava Unije.
- 18 Verwaltungsgericht Düsseldorf (upravno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) je v odločbi z dne 24. januarja 2018 zavzelo drugačno pravno stališče. Člen 9(3) Aarhuške konvencije v povezavi s členom 47, prvi odstavek, Listine ne določa, da je treba združenjem za varstvo okolja priznati pravice do kolektivnih tožb, ki so širše od pravic, določenih v UmwRG. Nacionalnemu zakonodajalcu namreč ni treba zagotavljati dostopa do pravnega varstva povsem brez omejitev. Meni, da to izhaja že neposredno iz Aarhuške konvencije, v skladu s katero se za pravna sredstva lahko določijo „merila“. Tudi v skladu s členom 52(1) Listine je po

mnenju tega sodišča mogoče zakonsko omejiti pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47, prvi odstavek, Listine. V skladu z nacionalnim postopkovnim pravom imajo združenja za varstvo okolja načeloma širok dostop do pravnega varstva. To, da pa pred sodiščem ne morejo izpodbijati odobritve posameznih proizvodov, zato ni nesorazmerna omejitev, saj so slednji sami po sebi z vidika okoljskega prava praktično nepomembni. Nazadnje meni, da imajo združenja za varstvo okolja v skladu z nacionalnim [nemškim] pravom tudi širše možnosti za vlaganje pravnih sredstev zoper upravne odločbe, kot enaka združenja v skladu z avstrijskim postopkovnim pravom, na katerem je temeljila sodba Sodišča z dne 20. decembra.

- 19 Predložitveno sodišče je tudi zaradi te nasprotujoče si nacionalne sodne prakse v dvomih, ali je treba člen 9(3) Aarhuške konvencije v povezavi s členom 47 Listine razlagati tako, da morajo imeti priznane organizacije za varstvo okolja poleg možnosti pravnega varstva, ki jih že določa UmwRG, tudi možnost izpodbijati odobritev proizvoda s strani upravnega organa, kakršna je obravnavana, če naj bi se s tem uveljavljalo spoštovanje objektivnih pravnih predpisov okoljskega prava Unije.
- 20 V skladu s členom 9(3) Aarhuške konvencije mora pogodbenica zagotoviti, da imajo člani javnosti, kadar izpolnjujejo morebitna merila po njenem notranjem pravu, dostop do upravnih ali sodnih postopkov za izpodbijanje dejanj in opustitev oseb zasebnega prava in organov javne oblasti, ki so v nasprotju z določbami njenega notranjega prava, ki se nanaša na okolje. Torej tudi Aarhuška konvencija nakazuje, da pravica do kolektivne tožbe ni podana brez omejitev, ampak samo, če združenja za varstvo okolja izpolnjujejo nekatera merila po notranjem pravu; to pomeni, da imajo države članice pri oblikovanju svojih postopkovnih predpisov diskrecijsko pravico. Vendar merila, ki jih določijo države članice, ne smejo biti tako stroga, da bi bilo organizacijam za varstvo okolja dejansko onemogočeno izpodbijati dejanja ali opustitve iz člena 9(3) Aarhuške konvencije.
- 21 Predložitveno sodišče je najprej v dvomih glede tega, ali so z „meril[i] po [...] notranjem pravu“ iz člena 9(3) Aarhuške konvencije zajeta samo merila, ki se nanašajo na krog upravičencev do izpodbijanja. V tem primeru bi imele države članice diskrecijsko pravico samo glede vprašanja, katera združenja za varstvo okolja naj bodo upravičena s kolektivno tožbo uveljavljati splošne okoljske interese tudi pred sodiščem. Nacionalni zakonodajalec je taka merila zavezujoče določil v členu 3 UmwRG.
- 22 Vendar je mogoče tudi, da je treba člen 9(3) Aarhuške konvencije razlagati tako, da so državam članicam dovoljena tudi razlikovanja glede predmeta izpodbijanja in s tem izvzetje nekaterih upravnih odločb iz sodnega nadzora, ki ga sprožijo združenja za varstvo okolja. Zaradi velikega števila upravnih odločb, ki se nanašajo na okolje, bi bila lahko smiselna omejitev na nekatere odločbe, ki so zelo pomembne zaradi svojih vplivov na okolje. S tem bi bilo mogoče utemeljiti, da bi bila odločitev nacionalnega zakonodajalca, da iz področja uporabe UmwRG izvzame odobritev proizvodov, načeloma skladna s členom 9(3) Aarhuške

konvencije. Sicer ni mogoče za vsako odobritev proizvoda trditi, da ima z vidika okoljskega prava zgolj majhen pomen, po drugi strani pa so glede na veliko število posamičnih odobritev proizvodov – na primer registracija posamičnega motornega vozila, ki jo opravi krajevno pristojni organ za registracijo – argument za to, da morajo države članice imeti možnost, da na podlagi poenotene presoje preprečijo negotovost v zvezi z nekaterimi posamičnimi odločbami, ker jih lahko izpodbijajo tretji, ki doslej niso bili udeleženi v postopku, tudi praktični preudarki. To velja še toliko bolj, ker se tem odločba po navadi ne bo vročila in s tem tudi ne bodo poučeni o pravnem sredstvu.

- 23 Poleg tega se dejansko stanje, na katerem temelji tako imenovana sodba Protect Sodišča, pri katerem je bil vložen predlog za sprejetje predhodne odločbe, razlikuje od dejanskega stanja v obravnavanem primeru. V nasprotju z zadevo, ki jo je Sodišče že presodilo, namreč nacionalno pravo tudi v okviru UmwRG omogoča, da združenja za varstvo okolja zahtevajo nadzor nad izdajanjem dovoljenj za projekte. Nacionalno pravo ne izključuje povsem pravice do kolektivne tožbe. To pomeni, da v nacionalnem postopkovnem pravu ravno ni primerljive praznine v sistemu pravnega varstva, kot je bila v zvezi z avstrijskim pravom ugotovljena s sodbo z dne 20. decembra 2017.

Drugo vprašanje

- 24 Če bo Sodišče, pri katerem je bil vložen predlog za sprejetje predhodne odločbe, na prvo vprašanje za predhodno odločanje odgovorilo pritrdilno, ga predložitveno sodišče poleg tega prosi, naj odgovori na vprašanja za predhodno odločanje pod točko 2. Če se izhaja iz tega, da ima tožeča stranka procesno upravičenje tudi v obravnavanem primeru, je za odločitev o zakonitosti izpodbijane odločbe o odobritvi odločilno, kako je treba razlagati člen 5(2) Uredbe št. 715/2007 – zlasti, katero merilo velja za „upravičeno potrebo“ po odklopni napravi. Za preizkus zakonitosti odločbe o odobritvi, ki ga mora opraviti predložitveno sodišče, je med drugim bistveno, ali so odklopne naprave, ki jih je razkrila intervenientka, kot meni KBA, dopustne.
- 25 Da so v enoti za upravljanje motorja prizadetih vozil tudi po namestitvi posodobljene programske opreme, ki jo je KBA odobril z izpodbijano odločbo, odklopne naprave, ni sporno. Te so v skladu s členom 5(2), prvi stavek, Uredbe št. 715/2007 načeloma prepovedane. Odklopne naprave so v skladu s členom 5(2), drugi stavek, točka (a), Uredbe št. 715/2007 izjemoma dopustne, kadar je potreba po napravi upravičena zaradi zaščite motorja pred okvarami ali poškodbami in varnega delovanja vozila. Uredba št. 715/2007 ne določa, za katere primere to velja.
- 26 Iz uvodnih izjav Uredbe št. 715/2007 so razvidni različni motivi, ki so bili pomembni za sprejetje te uredbe. Tako je na primer v uvodni izjavi 1 navedeno, da se ta ureditev sprejema, da bi se med drugim zagotovila visoka raven varstva okolja. V skladu z uvodno izjavo 6 je za izboljšanje kakovosti zraka in upoštevanje mejnih vrednosti za onesnaževala še zlasti potrebno znatno

zmanjšanje emisij dušikovega oksida iz dizelskih vozil. V uvodni izjavi 7 so kot upoštevne koristi ureditve med drugim navedene izboljšanje kakovosti zraka, nižji stroški zdravstva in podaljšanje življenjske dobe. Predložitveno sodišče glede na navedeno meni, da obstajajo tehtni indici za to, da je treba izhajati iz načeloma ozkega pojma upravičene potrebe, saj je vendar osrednji cilj Uredbe št. 715/2007 varstvo pravnih dobrin na visoki ravni. Posledično je mogoče, da je zato treba izhajati iz tega, da morajo proizvajalci motornih vozil, ko gre za to, ali je potreba po odklopni napravi dejansko upravičena zaradi zaščite motorja ali varnega delovanja vozila, prednostno upoštevati aktualno stanje tehnike.

- 27 Ti cilji pa so v uvodni izjavi 7, kar zadeva določanje standardov glede emisij, relativirani. V skladu z njo je treba upoštevati tudi vpliv na trge in na konkurenčnost proizvajalcev ter neposredne in posredne stroške za podjetja. Mogoče je, da je zakonodajalec s tem povedal, da onkraj cilja čim bolj celovitega varstva okolja obstajajo druge okoliščine, ki niso bile samo ugotovljene pred sprejetjem te uredbe, ampak se morda lahko upoštevajo tudi pri njeni razlagi. Vendar predložitveno sodišče meni, da izjema na podlagi člena 5(2) Uredbe št. 715/2007 verjetno načeloma ni možna, če proizvajalec, da bi znižal stroške, dizelske motorje tehnično konstruira tako, da učinkovita tehnologija čiščenja izpušnih plinov med običajno uporabo ni zagotovljena, ne da bi zaradi tega prišlo do okvare ali poškodbe motorja, in je zato v veliki meri izklopljena.
- 28 Vprašanje ali in – če – v kakšnem obsegu pa na razlago pojma upravičene potrebe vplivajo različni preudarki, je predmet razlage sekundarnega prava Unije. Zanj je pristojno Sodišče Evropske unije.